

Det er mai i apokalypsen. Jeg hører meg selv slippe taket til min egen ville latter der jeg kommer krypende inn i byen på et delerium. Jeg er definasjonen på en øltyv, en pilleslukende barbar, et produkt av nasal sugerørskunst fra Colombia's åkre, jeg er et euforiskaos og et vestlig symbol på for mye fritid og penger. Jeg suser forbi bunader og stive dresser, inn og ut av psykoser, sist jeg la øynene på de streites firkantede tidsinnretning var det den 14. ende, det var da også en dag hadde jeg tenkt med meg selv. Jeg møter min venn Mr.S i solveggen på et utested, og jeg husker den deilige britiske jenten som sier noe fint til meg, før jeg og Mr.S står bøyd over gulvet på et stillas midt i sentrum og snufser i oss amfetamin, så smilene våre blir enda mer statiske og desillusjonerte. Vi er en mental panservogn fra helvete, for lavt nede til å komme opp, for høyt oppe til å komme ned, og vi vet å elske det. Vi baner oss vei igjennom byens gater, en klovn og en kujon, hvem som er hvem vet ingen av oss, men vi er væpnet til tenna med kjemikalier og rølpelyst. Vi faller inn og ut av barer mens vi snakker delerisk om alt vi ikke husker nå. Det siste bildet jeg har i hodet mitt før jeg falt om i søvn, er av meg og Mr.S som sitter på kne mens vi forsøker og suge hasjrøyk ut ifra et hull vi har laget på plenen i en av byparkene. Så våkner jeg brått opp på den 20. ende med sprøytstikk i armen som jeg trekker linjer fra med en tusj, inntil de danner et bilde av misbruk. Helvete. . .